

* Започнете разработката си на 2-ра страница на документа.

Име, презиме, фамилия:	Волен Ивайлов Пацев
Имейл:	Volen_13@abv.bg
Населено място:	Бяла Черква
Училище:	ОУ „Свети Климент Охридски“
Заглавие на тема:	

Дневникът

(По недействителен случай)

Вече трети ден подред е събота и се чувствам направо прекрасно. Никога повече няма да ходя на училище. Това значи, че няма повече зловни учители, които обичат да пишат слаби оценки, няма повече досадни уроци, които просто не можеш да научиш, и най-важното, няма повече домашни. Има само яка почивка, много игра и купони до късно. А на всичкото отгоре няма никакви наказания и последствия. Вчера счупих прозореца на съседа, а днес всичко е както преди. Прозорецът е здрав, а съседът не ми е ядосан.

(...)

Вече пети ден подред е събота и започва да ми доскучава. Всичко се повтаря, а това ме дразни. Шегите стават скучни, яденето е еднообразно – палачинки, таратор, спагети. Искан ми се утре да е неделя. Днес премерих височината си – само метър и шестдесет и три. В петък бях с един сантиметър по-висок. Но това значи, че се смалявам! Наистина ли е възможно? Или се побърквам?

(...)

Вече десети ден подред е събота и се случват странни неща. Прочетох във вестника, че президентът на САЩ е извънземно. В интернет видях, че учените са съживили птица Додо. Вече съм метър и петдесет висок. Мисля, че съм попаднал в паралелна вселена. Трябва да намеря път за вкъщи... истинското „вкъщи“.

Но засега мога само да чакам.

(...)

Вече единадесети ден подред е събота и съм на крачка от успеха... Освен ако нещо не се обърка. Днес на мястото на вратата имаше червеева дупка. Опитвах се да я хвана и да я преместя и успях. Това значи, че скоро планът ми ще проработи. Прекарах деня в изчисления и местене на дупки.

(...)

Вече четиринадесети ден подред е събота и съм погълнат от работата си. Успях да образувам червена червеева дупка. Остава само да мина през нея и да се надявам, че ще ме отведе там, където ми е мястото – у дома.

Затворих дневника и се приготвих за пътуване.

– Дано никога не се върна тук – помислих си.

Поех дълбоко въздух и прекрачих портала. Около мен виждах всички събития от последните две седмици. Замислих се откъде всъщност започна всичко. Взех дневника и го прелистих назад. Започнах отначало.

Скъпи приятелю,

Пожелавам ти да си здрав и щастлив и нека желанието, което си пожелаеш днес, да се сбъдне.

С обич, Съдбата

Джон

Взрях се по-отблизо в задраскания текст и се ужасих, като го прочетох – и нека желанието, което си пожелаеш днес, да се сбъдне, Съдбата. Прелистих страницата и тогава ми стана ясно. На листа пишеше:

Днес – 28.03.2014 г. (петък), аз получих този дневник.

(...)

Аз си пожелавам всеки ден да е събота.

(...)

Вече втори пореден ден е събота и се чувствам някак особено.

(...)

– Значи, все пак аз съм предизвикал Съдбата и тя ме е наказала.

Изведнъж се озовах в стаята си. Погледнах календара. Показваше 28.03.2014 г.

– Поне не е събота – казах иронично.

Легнах си и заспах спокойно – за пръв път от две седмици.